

Katedra divadelní vědy

Posudek oponenta na bakalářskou práci Kateřiny Suchanové Hudební produkce na otáčivém hledišti v Českém Krumlově po roce 1989

Téma bakalářské práce Kateřiny Suchanové je nadmíru zajímavé a lákavé – otáčivé hlediště v českokrumlovském zámeckém parku budí na jedné straně dlouhodobě vášně v tuzemské společnosti a na straně druhé se jedná bezpochyby o unikátní aplikaci unikátní moderní divadelní architektury.

Autorka se ve své práci rozhodla prozkoumat fenomén spojený se jménem Joana Brehmse skrze analýzu tři hudebních produkcí jednoho titulu (Rigoletta) realizovaných po roce 1989. K tomu, aby se k této práci dostala, musí nutně představit historii provozování divadla na daném místě (tj. v zámeckém parku) a též historii Brehmsových scénografických pokusů o nalezení jiného vztahu mezi hledištěm a hracími prostory. Zároveň se autorka nutně musí pokusit představit alespoň v základních obrysech dramaturgii hracího prostoru (vč. provozních podmínek jeho fungování a ve vztahu k jeho proměňujícím se technickým parametrům a okolnostem) – viz kapitoly 1. –3.

Následná analýza (tří) inscenací (dvou) režisérů je doplněna samostatnou kapitolou, v níž jsou shromážděny mediální a kritické ohlasy na (zejména operní) produkce na otáčivém hledišti a na kontexty jeho provozu. (kapitoly 4. a 5., plus přínosný shrnující závěr v kapitole 6.)

Katedra divadelní vědy

Obecně řečeno se autorce daří všechny jednotlivé úkoly plnit: práce může těžit z inspirativního a dobře zvoleného tématu, autorčiny obeznámenosti s tématem i z poměrně důkladné pramenné a bibliografické základny. Přesto v práci najdeme několik problematických aspektů, které se pokusím v několika bodech nastínit:

- překlepy a drobné formální nedostatky jsou snadno odstranitelnými prohřešky (“inscenaátorům” apod.), nicméně v práci najdeme též opakované hrubší gramatické chyby (viz 2x “vyplívají” apod.), které jsou již závažnějšího charakteru, ačkoli korekturou opět odstranitelné;

- podobně se v práci objeví i nepříliš dobře působící chyby ve jménech spjatých s oborem – viz Jiří Hermann místo Josef Herman;

- s ohledem na to, že se autorka v práci pohybuje mezi historiografickými a (až) kriticko–publicistickými kapitolami, objevují se jisté lapsy též v samotném stylu autorčina psaní – vč. upracovaných či vágními frázemi zavánějících formulací (viz např.: “děj byl koncentrován na malý plac”; “mezi oběma Rigoletty byla Rusalka”; “držely dramaturgii i režii ve vyšlapaných cestičkách”) či snad až příliš emocionálně zbarvených hodnocení určitých aspektů (např. režijní tvorby M. Glasera);

- s ohledem na výše naznačené členění práce se autorce nepodařilo vyvarovat riziku opakování určitých informací, a to i v rozsáhlejších pasážích textu, které se zbytečně objevují na několika místech (např. inscenační tradice Rigoletta v ČK či komentář k technickým aspektům přenosu obrazu a zvuku na otáčivém hledišti);

Katedra divadelní vědy

- stálo by též za úvahu, zda kritickou reflexi nezačlenit podrobněji již do analytické kapitoly, když navíc traktuje podobná či zcela shodná témata;

- z hlediska kompozice celku práce by stálo rovněž za úvahu, zda, kdy a jakým způsobem komentovat a rozvádět některá již jednou představená témata či otázky: např. zmínka o nemožnosti zařazovat přestávku do plenérových inscenací by si bezesporu zasloužila delší komentář již v místě prvního výskytu v práci (neb téma může být pro mnohé čtenáře poměrně neznámým), krátký komentář, který se objeví při druhé takřka totožné zmínce o tomtéž, pak nepůsobí kompozičně nepůsobí příliš dobře (podobné problémy se pak v práci objevují častěji);

Na závěr si dovolím ještě dvě drobné poznámky a možné dotazy:

- očekával bych v práci zmínku i o další podobné divadelní konstrukci (když poznám o finském otáčivém hledišti v textu najdeme), která je v daném regionu v provozu (ač svými rozměry poněkud odlišná), a to scéna v Týně nad Vltavou – v práci však, pokud jsem bedlivě četl, schází;

- když autorka konstatuje, že společným prvkem tří zkoumaných inscenací, je skutečnost, že jejich režiséři (Kačer ani Kališová) “nejsou primárně režiséry operními”, tak by bylo zajisté vhodné, kdyby takovéto nepopiratelné konstatování vztáhla rovněž ke kontextu toho, kteří operní režiséři se na inscenacích režijně podíleli a zda tato jejich operní zkušenost přinesla lepší výsledky či naopak.

Katedra divadelní vědy

Nicméně celkově považuji práci Kateřiny Suchanové za dobrý příspěvek k jedné z velmi významných podob (i současného) tuzemského divadelní světa a bezesporu je možné její výsledky využít k dalšímu studiu a práci.

Práce v obecné rovině splňuje všechny formální a obsahové požadavky kladené na bakalářskou práci, nicméně vzhledem k výše naznačeným komentářům a výhradám ji doporučuji k obhajobě s navrženým hodnocením: dobře.

V Praze 28. května 2014

Mgr. Petr Christov, Ph.D.